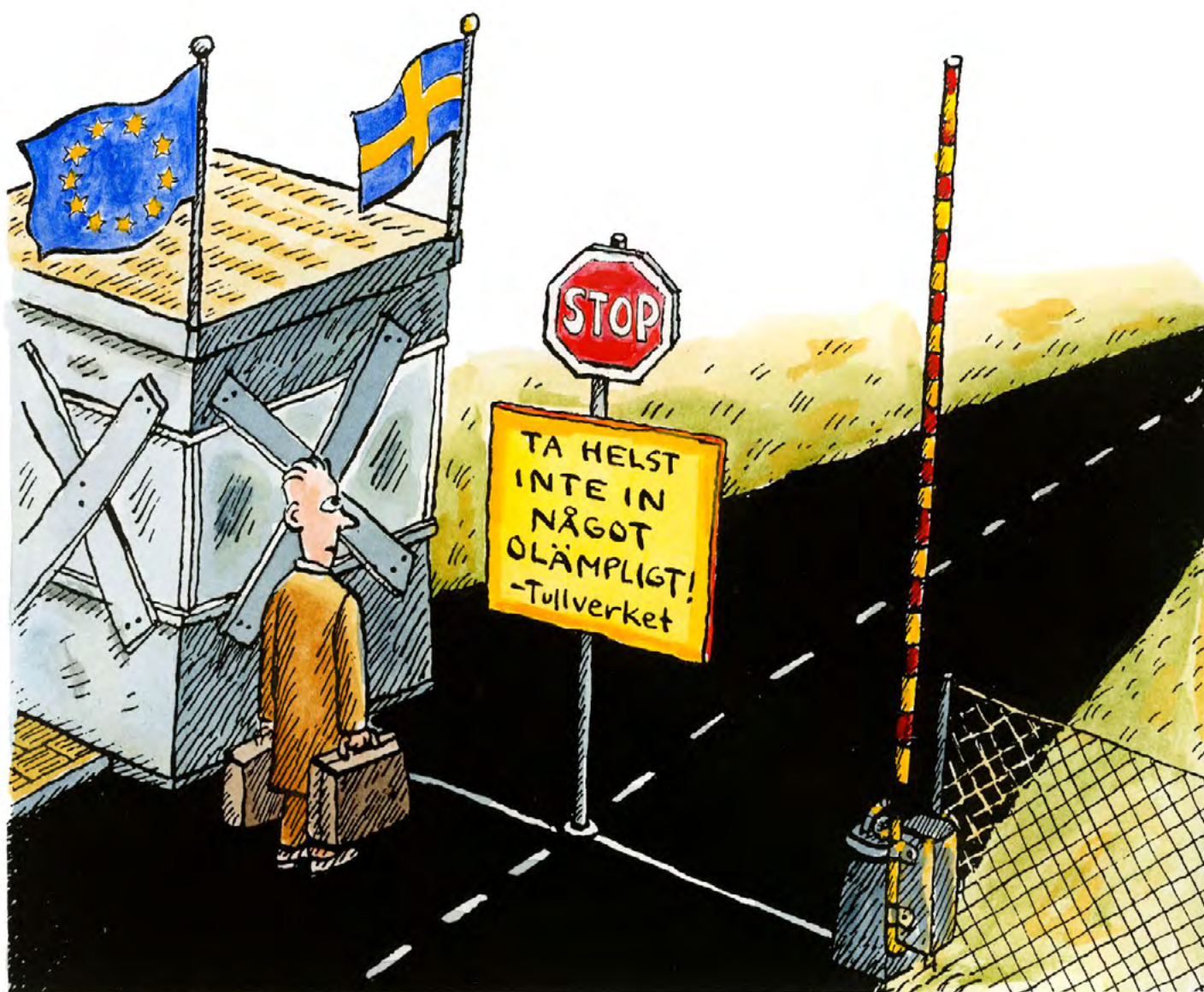

kritiska eu-fakta

utges av Folkrörelsen Nej till EU | nr 3 | december 2021 | pris 20 kr

www.nejtilleu.se

KRITISKA EU-FAKTA

Nummer 3 - september 2020

Löpnummer 163

Kritiska EU-fakta ges ut av

Folkrörelsen Nej till EU

Ansvarig utgivare:

Eva-Britt Svensson

Redaktör: AnnaLisa Eneroth

Kerstin Nordqvist

Redaktionsutskott:

Beng-Åke Berg, AnnaLisa Eneroth,

Marie Ericsson, Per Hernmar,

Jan-Erik Gustafsson,

Kerstin Nordqvist

Redaktionens adress:

Kritiska EU-fakta c/o Eneroth,

Furutåvägen 36 A, 352 54 Växjö

Telefon: 073-026 0330

e-post: ansaene26@gmail.com

Omslagsbild: Robert Nyberg

Adressändring och prenumeration:

Kritiska EU-fakta

Viktoriahuset, Linnégatan 21, 4 tr,

413 04 Göteborg

Telefon: 031-701 01 77

Nästa nummer utkommer

i december 2021

Manusstopp 15 november

Tryck: DanagårdLiTHO AB

Göteborg 2021

Rikskansli och materialkontor:

Folkrörelsen Nej till EU

Viktoriahuset, Linnégatan 21, 4 tr,

413 04 Göteborg

Telefon: 031-701 01 77

e-post: kontoretgbg@nejtill.eu

Bli medlem:

Prenumeration:

4 nummer 100 kr

Medlemskap inkl. pren. 300 kr

[arbetslösa, långtidsjukskrivna,

pensionärer och studerande 150 kr

familjer 400 kr]

Plusgiro 433 02 07- 4

LEDARE

Klimatpolitik utan innehåll

SAMTIDIGT MED SOMMARENS översvämningar, torka och skogsbränder presenterade EU-kommissionen sitt förslag till klimatåtgärder för EU. Många imponerades över att EU ens vill göra något. Men en närmare granskning av paketet visar på ihålligheter och brister. Mycket av förslagen går ut på höjning av priset på utsläppsrätter samt utfasning av gratisutdelning av detsamma. Hela paketet siktar in sig på en koldioxidreducering på 22 procent till 2030. En maklig takt – inte alls i enlighet med de ökande klimatförändringarna som kräver en helt annan handlingskraft. Nu kan medlemsländernas regeringar ta det lugnt och avvakta att EU:s beslutsmaskineri producerar ett antal kompromisser medan åren går. Förslaget om klimattullar ska förhandlas med USA och Kina som båda är negativa.

MÅNGA AV EU:S MEDLEMSLÄNDER använder varje år betydligt mer resurser än vad klotet tål. Sverige och många länder gör av med så mycket resurser att det skulle gå åt hela fyra jordklot om världens alla länder förbrukade lika mycket. Här räcker det inte bara fokusera på utsläpp av växthusgaser. Överkonsumtionssamhället måste upphöra.

EU-KOMMISSIONENS MILJÖPAKET HAR dessutom allvarliga blindas fläckar.

Var finns förbudet att importera palmolja och soja från skövad regnskog i Amazonas och Indonesien?

Var finns förbudet mot import av textilier från miljöskadlig bomullsodling?

Och var finns den biologiska mångfalden när EU:s fiskepolitik medför kollaps för fiskebestånden i EU:s egna vatten och i till exempel flera av Afrikas kuster?

Var finns kompensationen för att EU använder Kinas koleldade tillverkningsindustri?

En mängd ytterligare frågor kan ställas – men EU:s föreslagna klimatpaket ger inga svar på sådana frågor.

Klimatförändringarna väntar inte på EU:s beslutsmaskineri

Ja till verklig klimatomställning!

Uttalande:

Skandinavien ut ur EU:s militära union!

EUROPEISKA FÖRSVARSFONDEN EDF är den "katalysator" som ska förverkliga EU:s militära union år 2025. Vi accepterar inte att Skandinavien rullas in i en europeisk armés ambitioner, varken genom EDF eller på annat sätt.

Europeiska försvarsfonden (EDF) är en hörnsten i uppbyggnaden av EU:s militära union. Efter flera år som ett pilotprojekt är försvarsfonden i full drift från och med 2021. I EU:s nya långtidsbudget har EDF tilldelats nästan åtta miljarder euro. Fonden beskrivs som en "tempoförändring" när det gäller att genomföra EU:s globala militära strategi för utrikes- och säkerhetspolitik.

Det har legat under den politiska radarn att både Danmark, Norge och Sverige nu deltar fullt ut i fonden. Detta till trots så har alla våra tre länder specifika nationella undantag och begränsningar inom försvarspolitik.

- År 1993 fick Danmark sina så kallade Maastricht-reservationer, vilket bland annat innebär att det är det enda landet i EU som inte kan eller kommer att vara involverat i EU:s militära samarbete och operationer.
- Norge är inte alls medlem i EU, men är medlem i EFTA och ingår i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES). Utrikes- och försvarspolitik är inte en del av EES -avtalet.
- Sverige har en lång historia som ett neutralt land och en icke-allierad stat. Genom att gå med i EDF och EU:s nya försvarspakt bryter Sverige med denna tradition.

Det kan tyckas som att regeringarna och de förtroendevalda i våra tre länder kör över sitt eget folk med öppna ögon. Det här bryter också en långa räkka av skandinavisk politik för avspänning i områdena i norr och internationellt.

Ett allt mer intimt - och explosivt - militärt samarbete genom EDF presenteras som ett "oskyldigt" projekt och forskningssamarbete som försvarsindustrin är helt beroende av. Försvarsindustrin i våra länder tjänar enorma pengar som det är. Vapenindustrin exporterar för allt större summor. Vissa säger gudskelov, andra säger dessvärre. Hur du än ser på det, jobben i denna bransch är inte på något sätt i fara.

Å andra sidan kommer deltagande i fonden att kosta våra samhällen och våra skattebetalare dyrt.

Priset för norsk deltagande uppskattas till två miljarder norska kronor. Priset för danskt deltagande uppskattas till 1,2 miljarder danska kronor. Priset för svenskt deltagande uppskattas till cirka 1,75 miljarder kronor. De enorma kostnaderna för skattebetalarna är pengar som kunde ha gått till att trygga välfärden och en sjukvård som inte kan hantera Coronapandemin. Dessutom är det en allvarlig demokratisk utmaning att deltagande i fonden gör våra länder och politiker bundna till ett avtal, som sträcker sig långt bortom nästa Folketings-, Stortings- eller Riksdagsval; ända fram till 2027.

EU har ett tydligt mål om att militärunionen då ska finnas på plats. Flera ledare som Frankrikes Emmanuel Macron, Tysklands Angela Merkel och EU-kommissionens ledare Ursula von der Leyen har också uttalat sig om att de vill ha en europeisk armé.

Skandinavien måste fortsätta att vara en fredlig region i världen. Våra tre broderfolk vill att det ska fortsätta så här. Det är därför vi kräver av våra politiker att de ska ta oss Danmark, Norge och Sverige ut ur EU:s försvarsfond EDF och stänga dörren till försvarspakten PESCO.

Per Hernman, ordförande, Nej till EU i Sverige
Roy Pedersen, ordförande, Nei til EU i Norge
Susanna Dyre-Greensite, ordförande, Folkebevægelsen mod EU i Danmark

Löfven vill reglera internet - får mothugg från flera håll

STATSMINISTER STEFAN LÖFVEN har i flera uttalanden på senaste tid signalerat att han anser att det är rätt och riktigt att ytterligare reglera innehållet på internet. Hans uttalande kommer efter EU-kommissionens förslag till regelverk för digitala tjänster och marknader (Lagen om digitala tjänster och lagen om digitala marknader) som presenterades strax före jul 2020 och som nu så sakteliga lunkar igenom EU-institutionerna och just nu ligger i EU-parlamentet för diskussion och beslut.

I veckan uttalade sig Stefan Löfven om lagförslaget och betonade vikten av att tydligt reglera internetplattformar och sociala medier och betrakta dem på samma sätt som tidningar där någon är ansvarig för innehållet. "Det kan inte vara en mänsklig rättighet att jag ska få häva ur mig vad som helst i sociala medier", ansåg statsministern. Han har fått ordentligt mothugg från flera håll.

– Jag reagerade rätt starkt på hans uttalande. Jag tycker inte

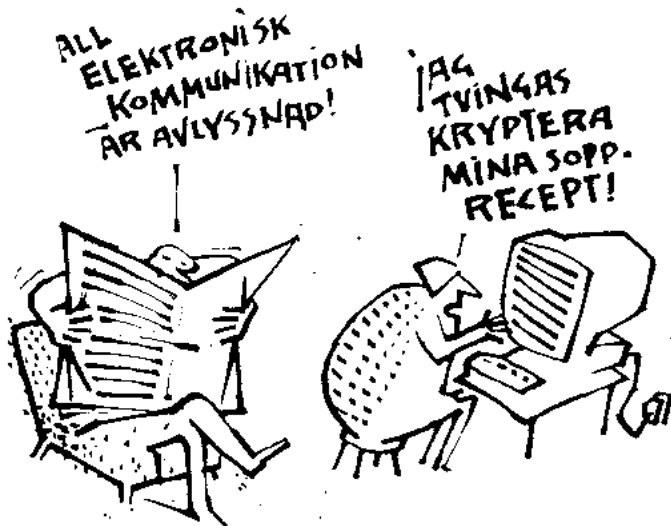

Bild: Ulf Frödin

att sociala plattformar ska betraktas som publicistik eller på något sätt ta över den viktiga roll som traditionella medier har. Risken om man klassificerar sociala medier som publicistik är att de går in och granskar, ändrar och filtrerar det innehåll som laddas upp av användare. Då inskränks yttrandefriheten. Så jag tycker att Stefan Löfven gick alldeles för långt, säger den moderata EU-parlamentarikern Arba Kokalari.

– Jag tycker att sociala medier fyller en viktig funktion som ett forum för demokratisk debatt där alla öppet kan uttrycka sina åsikter så länge man håller sig inom lagens gränser, fortsätter han. Han får medhåll av Sverige Demokraterna (SD) som via EU-parlamentarikern Jessica Stegrud framför kritik mot Löfven och anser att EU-kommissionen i sitt lagförslag misslyckats med sin definition av olagligt innehåll.

– Det räcker ofta med att bryta mot företagets godtyckliga användarvillkor för att bli avstängd från en nättjänst, säger hon. Utan objektiva kriterier som de vi föreslår – där endast olagligt innehåll ska tas ner – kommer detta agerande sannolikt att fortsätta tillämpas godtyckligt.

EU-kommissionens förslag till nya regler för digitala tjänster/marknader

EU-KOMMISSIONEN HAR LAGT fram förslag om nya regler för alla digitala tjänster, inklusive sociala medier, marknadsplatser på nätet och andra tjänster som är verksamma inom EU. Lagen om digitala tjänster och lagen om digitala marknader, även kallad Digital Services Act, DSA, som just nu passerar genom EU:s institutioner för godkännande, kommer att innebära antagandet av ett av de viktigaste och mest fundamentala lagpaketen för vår digitala framtid, med konsekvenser för internet och vårt samhälle i flera decennier framåt.

De nya reglerna syftar enligt EU-kommissionen till att skydda konsumenter som är online samtidigt som de ska säkerställa att företagen konkurrerar på lika villkor.

Reglerna innebär bland annat att:

- Det som är olagligt offline ska vara olagligt online.
- Olagligt innehåll ska tas bort snabbare
- Försäljare av olagliga varor ska lättare kunna spåras
- Det blir förbjudet att hindra användare från att avinstallera förinstallerad programvara eller appar
- Onlinereklam och algoritmer som används för att rekommendera innehåll till användare blir mer transparenta
- Sanktioner för bristande efterlevnad av de nya reglerna införs, exempelvis böter på upp till tio procent av de större företagens ("grindvakternas") globala omsättning

Trots att det är genomgripande lagar som omfattar stora och viktiga frågor om mellanhänders juridiska ansvar för användares kommunikation, särskilda krav på dominerande plattformar och eventuella filter av allting som finns på internet, debatteras inte frågorna speciellt mycket i svenska medier. Kanske är det dags att börja göra det nu?

Marie Eriksson

HÄR NÅGONSTANS TYCKS sprängkraften det nya förslaget ligga. Hur ska man kunna ta bort olagligt innehåll från nätet (vilket i stort sett alla är överens om att man ska kunna göra) samtidigt som man undviker att inskränka yttrandefriheten. Här finns två skolor, dels Stefan Löfvens förslag till hårdare reglering och dels Moderaternas/SD:s förslag som betonar att nätet ska vara fritt och endast olagligt innehåll bör kunna plockas ner. Inget av dem kommer att fungera om man vill bibehålla ett brett och demokratiskt internet, menar Piratpartiets ordförande Karin Stensson.

Norge utvärderar svenskt jordbruk

I Kritiska EU-fakta, december 2020, skrev vi om en Siepsrapport (2020) som utvärderade svenskt jordbruk efter 25 år. Rapportens allmänna bedömning var att jordbruket och den primära livsmedelsproduktionen lett till lägre samhällsekonomisk effektivitet och att det hade blivit bättre för jordbruket om Sverige stannat utanför EU.

NU HAR ÄVEN EN NORSK STUDIE "Jordbruket i Sverige i Unionen" (AgriAnalyse Rapport 1-2021) utvärderat det svenska jordbrukets underkastelse till EU:s lantbruks- och jordbrukspolitik (CAP).

Rapporten säger att med anslutningen blev handeln med jordbruksvaror en del av det fria varuutbytet inom EU. Då Sverige gick med i EU 1995 försvann det svenska tullskyddet och hemmamarknaden blev kraftigt konkurrensutsatt. Redan före EU-medlemskapet hade Sverige i början på 1990-talet till skillnad från Norge kraftigt avreglerat jordbrukspolitiken och strukturaliserat för att skapa större jordbruksenheter. Kombinationen av denna omfattande avreglering och importkonkurrens genom medlemskapet ledde till att jordbruks- och livsmedelsindustrin fick svårt att hävda sig. Det svenska "målet om omfattande export till EU var orealistiskt" skrivs det i rapporten. I stället föll självförsörjningsgraden för köttvaror och mjölk, och livs-

medelsindustrin har gått från att vara byggt runt företag ägda av svenska bönder till transnationella företag med utländskt ägande.

Så till exempel föll produktionen av svinkött från 1995 till 2019 med 68 000 ton medan importen ökade med 120 000 ton. Övrig köttproduktion stagnerade medan importen gick upp med 45 000 ton, och mjölkproduktionen minskade med 1,5 miljoner ton. Den svenska ostproduktionen är nu 48 000 ton lägre än 1995 samtidigt som ostimporten under samma period ökat med 115 000 ton.

INTERNATIONALISERING AV JORDBRUKET har lett till böndernas eget kooperativa mejeriföretag Arla slagits samman med mjölkproducenter i andra EU-länder och nu är ett av världens största mejeriföretag.

MED TILLTAGANDE KRISER i omvärlden och därmed behovet av ökad nationell självförsörjning ligger Sverige nu fastlåst i EU:s jordbrukspolitik. Ett uttalande från norska NeJ till EU i juni 2021 säger "att erfarenheterna från Sverige visar att det är viktigt för norskt lantbruk att vara utanför EU. Detta är ytterligare ett exempel på att det norska folkets val (att stanna utanför EU) var och fortsatt är ett riktigt beslut". Så snart var och en passerar gränsen till Norge kan man se att Norge har en mer levande landsbygds- och jordbrukspolitik än Sverige.

Jan-Erik Gustafsson

Piratpartiet säger sig värna principen om mångfald och decentralisering och vill att internet ska bestå av många olika arenor med olika villkor, syften och normer, istället för att samma regler ska gälla för alla diskussioner i alla grupper. För att nå sin vision om ett internet med en mångfald av diskussionsytter med olika regler, vill de bryta jättarnas dominans och decentralisera nätet och föreslår att det görs genom att lagstifta fram öppna plattformar, som användare enkelt och smidigt kan flytta fram och tillbaka mellan. Med sådan reglering kunde man ha stimulerat innovation och konkurrens på digitala marknader och främjat en mångfald av diskussionsforum, vilket gynnat demokratin, anser Karin Stensson. Det ser inte ut att vara den väg som EU-kommissionens har valt, men Karin hoppas på stöd för åtminstone delar av Piratpartiets linje under omröstningen i EU-parlamentet.

Marie Eriksson

Tomma löften

Om EU-kommissionens klimatpaket

EU-kommissionen har nu lagt sitt förslag till klimatåtgärder. Vid ett första ögonkast verkar helheten omfattande. Men verkligheten bakom de fina fraserna och det välregisserade användandet av klimatretorik är tveksam.

1 Nationella initiativets devalvering

När EU tar över så minskar de nationella initiativen. Sverige, som anser sig vara framstående på miljö och klimatområdet, har inte själv klarat att uppnå mer än ett av sina egna uppsatta miljömål. Många länder gömmer sig bakom EU istället för att själva agera vilket hämmar klimatarbetet.

2 Kampen om nationella råvaror och skog

EU-kommissionen vill reglera svenskt skogsbruk. En förändring av vårt skogsbruk är nödvändig; främst för att rädda den biologiska mångfalden, men även skogsindustrin själv har stort intresse av detta. Den globala uppvärmningen väntas bli uppemot tre till fyra grader Celcius per år 2050 (Parisavtalets två grader mål är förmodligen överspelat) och om skogsbruket ska klara av detta går det inte att fortsätta med storskalig monokultur av lättantändliga granplanteringar som lätt fälls i ökande antal orkaner, utsätts för granbarkborre eller kommande invasiva skadedjur. Priset på råvaror är så lågt satta att skogsägare måste satsa på volym vid avverkning för att kunna få lönsamhet. Skogsägarna vill få full ersättning för skyddsvärd skog.

EU strävar efter att ta kontroll över naturresurserna i medlemsländerna. Detta gäller inte bara skogen utan metaller som till exempel jordartsmetaller och uran. Därför gäller EU-kommissionens förslag om att reglera medlemsländernas skogsbruk i förlängningen betydligt mycket mer. Förändring av skogsbruket är nödvändig men det är enbart en nationell kompetens. När EU tar över blir det oftast fråga om centralstyrning och ineffektivitet; som EU:s jordbrukspolitik.

3 Federala skatter – koldioxidskatt

EU-kommissionen föreslår en federal koldioxidskatt. Bakgrunden till detta är inte omtanke om klimatet, utan ett sätt att dels täcka det ekonomiska bortfallet efter Storbritanniens utträde ur EU, samt för EU att skaffa egna federala skatteintäkter. Genombrottet för federala EU-skatter skedde under corona-pandemin genom återhämtningsfonden, som utgör till hälften lån och till hälften bidrag, för att rädda euron. Skatt på koldioxidförbrukning är viktigt men lika viktigt är att dessa skatter drabbar de stora förbrukarna i första hand. Annars är risken att det istället uppstår ett motstånd mot klimatåtgärder. Om koldioxidskatt ska få någon verklig effekt måste samtidigt kollektiva transportnät byggas ut. Men detta finns inte med i EU-kommissionens förslag.

4 Utsläppsrätterna – ineffektiv marknadslösning

Inom EU härskar marknadsorienterade lösningar. Utsläppsrätter är en sådan och kännetecknas av ineffektivitet, dyra mäklar- och försäljningskostnader och generösa tilldelningar av utsläppsrätter som är gratis. Utsläppsrätterna kan göra viss nytta, men bidrar som så många andra av EU:s klimatåtgärder till långsamma förändringar i maklig takt. Detta är dock inte vad klimatet behöver. De investeringar som näringslivet med flera aktörer tror sig kunna spara på långsamt tempo i klimatarbetet kommer att kosta mångfalt mer ju längre man väntar. Att överlämna klimatpolitiken till EU:s komplicerade beslutsordning tillsammans med de 10 000-tals lobbyister som styr inom EU, borgar inte för att EU är kapabelt att genomföra den politik klimatförändringarna kräver.

5 Klimattullar

EU-kommissionen föreslår klimattullar på import inom tunga utsläppssektorer som stål, cement, aluminium och gödningsmedel. Dessa europeiska företag har hittills fått gratis utsläppsrätter. Men när dessa gratis utsläppsrätter fasas ut så vill kommissionen att importerade varor inom dessa segment får betala en klimatavgift – det vill säga en form av klimattull för att europeiska produkter inte ska bli dyrare än konkurrenternas. Det innebär att EU först ska fråga USA, Kina och Ryssland om lov – för att de inte ska uppleva detta som handels hinder. Klimattullarna är mycket kontroversiella. Möjligheten att få igenom dessa är begränsade. I bästa fall kanske man kan få till en urvattnad kompromiss efter långa förhandlingsrundor.

Bild: Robert Nyberg

6 Fossilfri fordonsflotta – i framtiden

För klimatets skull är det nödvändigt att gå över till ett hållbart transportsystem. Med EU-kommissionens åtgärder kan bilindustrin ta det lite lugnare. Övergången till elbilar minskar inte

trycket på jordens resurser. Hållbarhet går ut på mer än bara elbilar och litiumbatterier. Sverige har inte klarat av att starta en storskalig satsning på hållbara transporter som till exempel järnvägar. Detta beror bland annat på att EU-politiken har minskat statens finansiella muskler för att kunna genomföra stora infrastruktursatsningar.

NYTTAN AV ATT EU, under täckmantel av klimatåtgärder, genomför nya federala EU-skatter och tar kontroll över medlemsländernas naturresurser är begränsad. Risker är istället att EU-systemets långsamhet och slagsida åt försiktighet mot stora intressenter som inte vill ha förändring får dominera på bekostnad av nationella åtgärder. Därmed riskerar EU-kommissionens förslag att fungera som en bromskloss i klimatarbetet. Klimatförändringarna väntar inte och det blir inte billigare av att ta det lugnt.

Per Hernmar

Bild: Robert Nyberg

En ny handelsdoktrin i Norge?

*Handelsavtalen mellan Schweiz och Storbritannien ger politisk kontroll på en nivå som inte är möjlig inom det Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES)*¹

DEN VIKTIGASTE AV ALLA TROSSATSER inom norsk politik är att det inte finns något alternativ till EES-avtalet.

På väg in i en valrörelse där de tre avtalskritiska partierna i Stortinget (Sp, SV och Rødt)² är tillsammans större än tidigare och kan få mer politisk makt och inflytande än de någonsin haft, då är det viktigt att skrika ut och nagla fast denna Tina («there is no alternative» – ”Det finns inget alternativ”) så ofta som möjligt.

Det gäller för Solberg-regeringen, tankesmedjan Civita och partierna till höger, centralorganisationerna i arbetslivet, NRK (Norges public service, radio och television) och de nationella och regionala tidningar som ägs av Schibsted-gruppen.

ETT VÄLKÄNT PROBLEM med ett tänkande i teser är att det på någon nivå upphör att motsvara verkligheten.

I detta fall har både Storbritannien och Schweiz under det senaste året visat att det finns andra - och bättre - ekonomiska former av anslutning till EU och den inre marknaden än EES.

Storbritannien och Schweiz är två mycket olika länder, och de har historiskt organiserat sina förbindelser med EU på olika sätt. Britterna var medlemmar i unionen i nästan fem decennier från 1973, tills de lämnade den 2020 efter en folkomröstning den 23 maj 2016 med ett efterföljande politiskt drama utan motstycke.

Schweiz har å sin sida konsekvent baserat sina ekonomiska förbindelser på bilaterala avtal med EU, både före och efter att befolkningen 1992 röstade nej till att delta i det nyetablerade EES. Så när britterna kommer från en medlemsposition med närmare europeisk integration än EES-avtalet föreskriver, så har Schweiz alltid bibehållit en lösare form av ekonomisk anslutningsform än vad Norge har med EES.

Under våren avbröt Schweiz till och med förhandlingarna efter sju års försök att få ett nytt ramavtal med EU. Sett utifrån den synpunkten är de två länders handelsavtal goda indikatorer,

Följande artikel diskuterar Norges relation till EU utifrån ett norskt perspektiv. Publicerad tidigare på norska bland annat i norska Nei til EU:s tidning: <https://neitileu.no/aktuelt/et-handelsdogme-for-fall>

på en ”extern” och en ”intern” bana på var sin sida om Norge, av vad som kan vara möjligt att uppnå med nya och alternativa avtalslösningar i mötet med Bryssel.

DET FINNS TVÅ FRÅGOR som finns överst på agendan, när man överväger vad britterna och schweizarna har åstadkommit när det gäller handelsvillkor med unionen.

För det första – hur är marknadstillträdet för de båda ländernas varor in på EU-marknaden jämfört med ramvillkoren i EES-avtalet?

För det andra – i vilken utsträckning har de två länderna säkrat politisk makt och kontroll över samhällsområden som i EES-avtalet styrs av EU:s regler för den inre marknaden?

När det gäller marknadstillträdet är det enkla svaret att handelsvillkoren i Storbritannien och Schweiz ger dem både fullständig tullfrihet och inga kvoter i handeln med EU.

På samma sätt sker godstransporten mellan de två länderna och unionen relativt obehindrat på väg, järnväg och med flyg. Medan brittiska tillgången har säkrats genom ett nytt handelsavtal har Schweiz under många år haft marknadstillträde till den inre marknaden.

Detta sker dock på landets egna villkor, inklusive fri rörlighet för arbetskraft över gränsen. Fullt marknadstillträde för varor är således möjligt utan ett EES-avtal, både i det schweiziska och i det brittiska fallet.

Schweiz har ett frihandelsavtal från 1972 och över 100 bilaterala kompletterande avtal med EU, som förnyas regelbundet, men som inte har samma dynamiska karaktär med ständigt nya direktiv, förordningar och domstolsbeslut som EES-systemet representerar.

Syftet med förhandlingarna mellan Schweiz och EU var att göra ett större ramavtal. Slutligen avbröt schweizarna förhandlingarna för att upprätthålla tillräcklig självständighet i förhållande till EU-institutionerna samt för att skydda arbetslivet, reglerna för statligt stöd och välfärdssystem.

DETTA LEDER OSS TILL den andra frågan om politisk makt och hävdande av självständighet gentemot EU. Efter utträdet från unionen har Storbritannien påbörjat arbetet med att återföra landets omfattande järnvägsnät till offentligt ägande.

Boris Johnsons konservativa regering har börjat åternationalisera ett antal järnvägslinjer i England, Wales och Skottland. När högern gör detta är det ett realistiskt steg för att förhindra att järnvägssystemet kollapsar på grund av högre biljettpreiser, oändliga förseningar och privata tåg företag som ständigt går i konkurs.

På tal om det: Hur kommer framtiden för järnvägen i Norge att se ut efter Solberg-regeringens privatiseringsreform och EU:s järnvägs paket som låser oss i samma avskiljnings- och privatiseringspolitik?

VALG 2021

Velg mindre makt til EU

Bild: Nei til EU

BRITTISKA MYNDIGHETER återupptäcker nu möjligheten att ta tillbaka samhällsviktiga aktiviteter i statlig regi. Johnson-regeringen vill uppenbarligen driva en affärs- och distriktspolitik som ska försöka åtgärda de socioekonomiska klyftorna mellan de välmående sydöstra och de avindustrialiserade regionerna längre norrut i landet.

I det schweiziska fallet är arbetslivspolitikerna och skyddet av egna och utländska arbetstagare den mest slående kontrasten till EES-avtalets företrädare för "fri rörlighet". Invånare i EU och EES kan arbeta och bosätta sig i Schweiz, så länge de har ett anställningsavtal som uppfyller nationella villkor.

För utstationerade arbetare gäller andra och strängare regler och utlandsregistrerade bemanningsföretag vägras helt enkelt att verka i landet. Det här är ingripande nationella restriktioner som bryter mot EES-avtalets logik, så som det kommer till uttryck i bland annat bemanningsdirektivet och tjänstedirektivet.

Gemensamt för både Schweiz och Storbritannien är att de är befriade från en dynamisk anpassning till regler och lagar i EU. Schweiz tillåter inte EU-domstolen och andra överstatliga organ och myndigheter att verka på landets territorium och i handelsavtalet mellan Storbritannien och EU godkänner partnerskapsrådet och ett antal yrkesutskott alla tillägg till avtalet.

KAN NORGE INOM överskådlig framtid nå ett handelsavtal med EU som säkerställer marknadstillträde, men som också öppnar för större oberoende politisk kontroll över samhällsorden som för närvarande lider stor skada inom EES?

Mest troligt ja. Till viss del kommer det antagligen att bero på maktbalansen och samarbetsandan i tuffa förhandlingar mellan Norge och Bryssel. Det kommer förmodligen att bli ännu viktigare på norsk sida att hitta den politiska viljan och överenskommelsen som lägger grunden till att förhandla om marknadstillträde, och samtidigt säkerställa vitala samhällshänsyn som Schweiz och Storbritannien i stort sett har uppnått. De politiska processerna under förhandlingsfaserna i dessa två länder är således värda en studie. Med en ny majoritet i Stortinget efter valet och en ny maktbalans bland partierna på den rödgröna sidan kan en uppgörelse med den stora trossatsen i norsk politik gradvis börja hitta sin form.

Idar Helle

Historiker och researcher i De facto

Texten har tidigare publicerats i neitileu.no den 12 augusti 2021.

1. Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) är ett samarbete mellan Europeiska unionen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Island, Liechtenstein och Norge, å andra sidan. Samarbetet regleras genom EES-avtalet, ett långtgående associeringsavtal som utvidgar den inre marknaden och de fyra friheterna – fri rörlighet för varor, tjänster, personer och kapital – till att, med vissa undantag, även omfatta de tre sistnämnda staterna, trots att de inte ingår i unionen.

2. Sp och SV motsvarar Centerpartiet respektive Vänsterpartiet i Sverige och Rødt är ett norskt socialistiskt och marxistiskt parti.

Wikipedia

Magdalena Andersson – den perfekta kandidaten för EU - och den globala eliten

EFTER ATT DEN VINGKLIPPTE Stefan Löfven i sitt sommartal kastade in handduken har media ägnat spaltmeter på spaltmeter åt vem som skall efterträda honom som partiordförande och bli socialdemokraternas nye statsministerkandidat i november. Enligt en Novusundersökning beställd av Sveriges television (SvT), och näringslivets favorit enligt Svenska Dagbladet (SvD), är finansminister Magdalena Andersson skyhögt favorit att efterträda Löfven. Hon har gjort sig känd för att "samla pengar" i ladorna och bedriva en nyliberal åtstramningspolitik dikterad av EU.

Hon är troligen också EU:s och den globala elitens favorit. År 2016 deltog Andersson i den obskyra och hemliga Bilderberggruppens möte (www.bilderbergmeetings.org), vilket borgar för att Andersson är en pålitlig person för EU- och den globala eliten. Företrädaren Stefan Löfven deltog i gruppens möte 2013 innan han blev statsminister 2013. Dessutom deltog en annan socialdemokratisk kandidat Mikael Damberg 2015, och oppositionsledarna Annie Lööf och Ulf Kristersson var deltagare 2017 respektive 2019 i gruppens möten.

ANDERSSON HAR OCKSÅ i skymundan gjort karriär som nytillsatt ordförande i det globala kapitalets vakthund Internationella valutafondens högsta rådgivande organ (IMFC). Andersson har där tagit ställning för Den stora återhämtningen (The Great Reset), initierat av World Economic Forum (WEF), som den viktigaste aktören. På sitt första IMFC-möte fattade medlemmarna beslutet att tillföra det internationella finansiella systemet 650 miljarder dollar. "Detta är ett betydelsefullt framsteg för att undvika en finanskris och stärka låg- och medelinkomstländernas ekonomier i en prövande tid. Ju snabbare hela världsekonomi kan återhämta sig desto bättre går det för länder som bygger välbstånd på handel med andra, inte minst Sverige" uttalade Andersson efter mötet.

SÅ DE SOCIALDEMOKRATISKA väljare som förväntar sig en mera klassisk och radikal socialdemokratisk politik har förmodligen ogrundade förhoppningar med Magdalena Andersson som ny partiordförande och statsministerkandidat. Det kostar på att svika sina uppbackare.

Jan-Erik Gustafsson

Ska EU privatisera penningpolitiken?

I en kort notis i förra Kritiska EU-fakta skrev vi att Riksbankens och penningpolitikens nationella oberoende hotas av EU, vilket ledande politiker och dagspress har talat tyst om.

EN RÄTTSUTREDNING från mars 2021 som Riksbankens högsta instans genomfört med anledning av att en parlamentarisk Riksbankskommitté i november 2019 förslagit en ny Riksbankslag, framgår att det utövats påtryckningar från både EU-kommissionen och den Europeiska centralbanken (ECB) för att Sverige skyndsamt ska förbereda sig för att träda in i den monetära unionen, EMU. I folkomröstningen 2003 sade vi medborgare nej till euron med klar majoritet, vilket verkar vara något som delar av den politiska och ekonomiska eliten helst vill glömma. Som bekant har Sverige inget juridiskt bindande undantag som Danmark har.

EU-kommissionen menar att Sverige måste anpassa sin nationella lagstiftning till unionsrätten, mer specifikt skriver de att det "finns oförenligheter och brister när det gäller svensk lagstiftning avseende Riksbankens oberoende, förbudet mot monetär finansiering och Riksbankens integrering i ECBS (Europeiska Centralbankssystemet)". EU-kommissionen och ECB har i rapporter och i skriftväxlingar med regeringen tidigare gjort det tydligt att deras vilja är att Riksbanken ska bli än mer fristående likt ECB och att Sverige ska genomföra de unionsrättsliga reglerna i regeringsformen. EU försöker inte på något vis dölja sina intentioner, de vill att Sverige och dess centralbank, som haft Riksdagen som huvudman i 350 år, ska lämna över nycklarna till styrningen av penningpolitiken, det vill säga kontrollen av penningsskapandet och i förlängningen styrningen av betalningsväsendet.

När Riksbankskommitténs ordförande Mats Dillén i november 2019 presenterade sin utredning framgick det att förslaget till ny Riksbankslag anpassats till ECB då den förbjuder monetär finansiering. Med det menas att Sveriges Riksbank förser staten med kredit, vilket innebär att Riksbanken skapar pengar och hjälper till att finansiera statsbudgeten och regeringens folkvalda väljer hur pengarna skall investeras. Det innebär också att Riksbankens över hundra år grundlagsskyddade rätt att trycka svenska sedlar och mynt (riksbankspengar eller statsvaluta) med en särställning som betalningsmedel gentemot andra valutor som till exempel euron hotas.

FÖR ATT YTTERLIGARE luckra upp Riksbankens kompetens föreslår kommittén att regeringsformens 9 kap. § 14 lydelse ändras

från gällande "Endast Riksbanken har rätt att ge ut sedlar och mynt. Bestämmelser om penning- och betalningsväsendet meddelas i övrigt i lag" till "Endast Riksbanken har rätt att ge ut sedlar och mynt. Föreskrifter om utgivning och giltigheten av sedlar och mynt meddelas genom lag".

Denna förändring är en snävare inriktning av penningpolitiken och en direkt euro-anpassning till EU-förbudet om monetär finansiering, så att de privata affärsbankerna får fritt spelrum att genom ohämmad kreditgivning skapa nya pengar med digitala betalningsmedel. Bestämmelser ändras till det lösare 'föreskrifter' och i framtiden skall politiker med ett enkelt lagbeslut (när opinionen tröttats ut och det inte längre finns en majoritet för att behålla kronan) kunna avskaffa utgivning och giltigheten av sedlar och mynt.

Bild: Robert Nyberg

Som ett led i EU-anpassningen fick Riksbanken som det skrevs in i grundlagen/regeringsformen på 1990-talet ett långtgående oberoende, på så vis att riksdagspolitiker och finansdepartement inte får lägga sig i deras verksamhet i enlighet med EU:s instruktionsförbud. Samtidigt är banken inte särskild från staten, utan ägs av staten, det vill säga oss medborgare, och dess huvudmannaskap ligger hos riksdagen.

DEN NYA RIKSBANKSLAGEN som riksbankskommittén lagt fram har varit ute på remissrunda och utöver detta har EU:s instanser tillåtit titta på lagförslaget. Då hela saken är kontroversiell har regeringen hittills låtit förslaget vila och ännu inte lagt fram någon proposition till Riksdagen. ECB och

Bild: Robert Nyberg

MEDBORGARNAS, MYNDIGHETERS OCH NÄRINGS-
LIVS ökade och lättvindiga tilltro till digitala betalningslösningar är till en stor nackdel för bevarandet av Riksbankens ännu relativa självständighet. Om svenska kontanter alltmer fasas ut som betalningsmedel uppnås en sådan strypning av statsvalutan i samhällsekonomin att Sverige de facto övergått till enbart "affärsbankspengar" som betalningsmedel. Dessa 'riskbankpengar' skapade ur luft och ej i produktionen är väsensskilda mot statsvalutans 'riksbankspengar', som genom sin förankring hos svenska folket innebär ett viktigt skydd mot anslutning till euron.

Det är illavarslande och olagligt att försvåra för vanliga medborgare att betala med kontanter. Enligt nu gällande riksbankslag (1988:1385) 5 kap. 1 §, andra stycket är sedlar och mynt som ges ut av Riksbanken lagliga betalningsmedel. I förarbetena till lagen som dessutom bekräftats av Svea Hovrätt i en dom anges att var och en är skyldig att ta emot sedlar och mynt som betalning. Och en godtagen betalning har en befriande verkan oavsett vilket betalningsmedel som har använts, så digitala betalningar har inget företräde framför kontanter. Trots detta vägrar till exempel ett ökat antal offentliga myndigheter (och företag) att ta emot kontanter.

Då en patient, efter behandling av folktandvården i Blekinge i november 2018, som vanligt skulle betala sin patientavgift direkt med svensk statsvaluta blev han, till skillnad mot kortbetalande patienter, diskriminerad genom att slutligen bli hänvisad till grannstäderna för kontantbetalning! Ärendet underkastades omedelbart prövning hos Förvaltningsrätten som först efter nio månader avvisade ärendet som för sent väckt. Under tiden hade Region Blekinge hunnit beordra Kronofogden att genomföra utmätning. Fyra månader senare undanröjde Blekinge tingsrätt

utmätningen eftersom Regionen fattat beslut utan stöd av lag och att patienten har "rätt att med befriande verkan betala kontant enligt grundlagen". Två månader senare i strid mot tingsrättens beslut beordrades i lönndom en ny utmätning. Åklagaren lade ner förundersökningen efter att Tandvårdsnämnden i maj 2020 fattat beslut om att avvisa patientens skrivelse, som innehöll krav på att Regionen skulle följa svensk lag och åtlyda Tingsrättens dom. Nämndens avvisning av skrivelsen godtogs av Förvaltningsrätten, men har överklagats till Kammarrätten där ärendet nu pågår. Den fjärde augusti i år JO-anmälde Region Dalarna av före detta rikspolischefen och ordföranden för Kontantupproret Björn Eriksson i ett liknande ärende.

ANVÄNDANDET AV KONTANTER har ännu inte marginaliserats lika mycket i övriga EU som i Sverige. Dock förvägrades två personer i Tyskland att betala sin TV-avgift med kontanter. Saken hamnade hos Tysklands högsta förvaltningsdomstol, som begärde ett förhandsbesked från EU-domstolen. Den 29 september 2020 lämnade EU:s generaladvokat ett yttrande och skrev att "fastän Europeiska unionen inte föreskriver någon absolut rätt att betala med kontanter i alla situationer kan en direkt koppling mellan värdet av lagliga betalningsmedel som tillskrivs kontanter och utövandet av grundläggande rättigheter föreligga i de fall där det finns ett inslag av samhällstillhörighet (social inkludering/integration) vid användningen av kontanter (...). Generaladvokaten anser att det finns en skyldighet att vidta lämpliga åtgärder för att göra detta möjligt för utsatta personer som inte har tillgång till grundläggande finansiella tjänster att fullgöra sina skyldigheter, särskilt för sådana av offentlig karaktär, utan extra kostnader".

Med covid 19 som förevändning satsar EU nu med sin "Next Generation EU" på en utökad digitalisering av alla samhällsområden och om denna utveckling inte stoppas går EU:s medlemsstater mot alltmer digitala betalningsformer och undantryckande av kontanter som legalt betalningsmedel, som riksbankskommittén förbereder men inte vågar skriva rent ut i klartext.

MEN DET FINNS MOTKRAFTER. Kraschen i COOPs betalningssystem nyligen borde vara en tankeställare, och Myndigheten för samhällsskydd och beredskap (MSB) har uttryckt att samhällets ökade sårbarhet visar på de analoga betalningssystemens (det vill säga kontanterna) samhällsviktiga roll. Kontantupproret, pensionärsorganisationen PRO, Jordens Vänner, några småpartier och ett växande antal insiktsfulla personer vill bevara våra sedlar och mynt och ser med oro på hur såväl privata som politiska makthavare på sikt vill flytta över penning- och finanspolitiken till EU-institutioner och privata maktstrukturer som affärsbankerna.

Som vi skrev i förra Kritiska EU-fakta så pågår en smygpassning till EU och euron bakom ryggen på det svenska folket. Man måste verkligen fråga sig om vi lever i en fullvärdig demokrati eller har våra politiska företrädare gått och blivit landsförräddare?

Jan-Erik Gustafsson

BOKRECENSIONER 1. Till varje pris

I boken *Till varje pris* ger journalisten Anna Roxvall och fotografen Johan Persson en skakande skildring av situationen för unga afrikanska flyktingar från Sahelområdet (området runt Sahara) som försöker ta sig genom öknarna fram till Medelhavet och vidare över havet in i EU med hjälp av mycket bristfälliga båtar.

Oftast hamnar de i Libyen som med sina hamnar och sitt kaotiska styre varit den ideala platsen för flyktingar och flyktmugglare som vill ta sig till Europa. Situationen för flyktingarna har förvärrats i takt med att Libyen sjunkit ner i anarki och inbördeskrig och många av flyktingarna söderifrån som försöker fly, fångas nu in av libysk militär och hamnar i regelrätt slaveri. Deras fiender är numera två: de inhemska regeringarna, framför allt den i Niger, som tagit emot miljardbelopp från den andra och EU-organisationen ledd av EU-kommissionen. I ett desperat försök för att försöka förhindra en ny flyktingvåg till Europa, liknande den som sköljde över framförallt Sydeuropa 2015, satsar EU nu på riktade bistånd till länder i Europas närområde, som ska förhindra att flyktingarna kan ge sig av norrut.

I vackra bilder och engagerande texter skildrar Johan Karlsson (som tillbringade 438 dagar i etiopiskt fängelse tillsammans med Martin Schibbye) och Anna Roxvall verkligheten bakom den farliga resan som

ofta utgår från den världsarvsskyddade staden Agadez i Niger. Där riskerar stora flyktinggrupper nu livet genom att ge sig av på den förbjudna ruten via öknerna och reportageboken ger liv åt de människor som finns bakom rubrikerna. En av de mest gripande berättelserna är den om Lam Magok från ett flyktingläger i Sydsudan som sex gånger försökt ta sig över havet bara för att hela tiden tvingas vända tillbaka till Libyen. Sista gången upptäcks hans båt av drönare utsända av Frontex (EU:s gränspolis) och han hamnar i ett slavläger i Tripoli där internerna tvingas jobba gratis natt och dag med att bygga upp den sönderbombade flygplatsen.

BOKEN AVSLUTAS MED en intervju med EU:s inrikes- och migrationskommissionär, svenska Ylva Johansson, "klädd i sosserött med matchande läppstift" som utan att tveka försvarar EU-kommissionens och Frontex åtgärder för att stävja migrationen, eller "rädda människor" som hon kallar det, trots dokumenterade vittnesmål om den omänskliga tillvaron för afrikanska flyktingar i Libyen. Bättre att de stannar där de är och utnyttjas EU:s och FN:s gemensamma återvändarprogram som varit en riktig framgångssaga säger Ylva innan hon drar vidare för att presentera EU:s nya, gemensamma, flyktingpolitik, som skulle kunna karakteriseras som "same, same but more".

Det här är en välskriven bok om ett viktigt ämne som förtjänar att nå ut till många fler. Så om du någonsin funderat över rubrikerna kring flyktingbåtarna på Medelhavet och politiken som styr utvecklingen, läs den.

Marie Ericsson

2. EU-projektets nazistiska rötter

NÅGON GÅNG I VÅRAS dök det upp ett mejl i min brevlåda om en bok från Dr Rath Health Foundation skriven av Paul Anthony Taylor, Alexandra Niedzwiecki, Matthias Rath och August Kowalczyk med titeln *The nazi roots of the 'Brussels EU'* (De nazistiska rötterna i Bryssels EU) med undertiteln *What you always wanted to know about the 'Brussels EU' - But no one dared to tell you!* (Vad du alltid velat veta om Bryssels EU - Men ingen vågade berätta det för dig). Mejlet väckte omedelbart mitt intresse då jag tidigare läst Phillippe de Villers bok *J'ai tiré sur le fil du mensonge et tour et venu* (Fayard 2019) ("Jag drog i lögnens tråd och allt kom fram"), som också berättar historien bakom om hur EU-bygget kom till. Båda böckerna bygger på dokument som avsiktligt hållits dolda och först nu under senare år har kunnat läsas offentligt efter research från författarna. Taylors bok bygger bland annat på omfattande dokument från Nürnbergrättegångarna (USA vs IG Farben), som Dr Rath Foundation lyckat få ut 2007 och därefter publicerat intressanta dokument ur.

Villers fokuserar främst på Jean Monnet, som av EU-eliten hålls fram som EU:s grundarperson, men i Villers bok förekommer också Walter Hallstein, som blev EU-kommissionens förste President under kommissionens två första perioder 1957-1968. Hallstein var också en av de tolv signatärerna som undertecknade Romfördraget, och framstår som den praktiske genomföraren av det odemokratiska EU-projektet.

Attribution: Bundesarchiv, B 145 Bild-F004665-0003 / Unterberg, Rolf / CC-BY-SA 3.0

Foto: Unterberg, Rolf Walter Hallstein 1957

TAYLORS BOK FOKUSERAR på Walter Hallstein, och i ett flertal dokument framgår att han var en framträdande jurist och akademiker, medlem i Nazistpartiet, som från 1930-talets mitt fram till andra världskrigets slut legitimerade den tyska ockupationspolitiken, förintelslägren (särskilt Auschwitz där de

de cyniskt kunde göra största möjliga profit på marknaderna för energi, mediciner och mat, det vill säga det vad människor är mest beroende av. IG Farben representerade således the Chemical, Oil and Drug Cartel (kemikalie-, olje- och läkemedelskartellen), som var den verkliga anstiftaren av Andra Världskriget. Den kanske viktigaste anledningen till IG Farbens enorm inflytande var de patenträttigheter och patentlagar som skyddade deras (mordiska) produkter. Bayer äger idag Monsanto (ogräsmedel) och tyska Biontech har idag patentet på vaccinet från Pfizer, inte amerikanerna. Det är samma industrigrupper/karteller som styr världen idag kanske med tillägg av IT-industrin dominerad av amerikanerna.

Hur som helst skriver Taylor att EU-projektet till sina väsentliga delar är det återuppstådda NEUROPA, skisserat av bland annat Walter Hallstein när han var nazist, och vars väsentliga delar finns inkorporerade i Lissabonfördraget 2009. I boken granskas i detalj nazisten Hallsteins famösa Conquest Speech 1939 (Erövringstalet), där han bland annat för fram principerna om en oberoende kommission utan påverkan från politiker att föreslå lagar och att styra med direktiv. I sin position efter kriget som arkitekten bakom Romfördraget, återfinns dessa principer i Romfördraget/Lissabonfördraget som EU-kommission och EU-direktiven.

EFTER KRIGSSLUTET FÖRNEKADE Hallstein att han någonsin varit en legitimerande juridiskt nazist, och i hans CV är allt utsuddat i hans tidigare liv. Under Nürnbergrättegångarna dömdes främst nazistiska militärer och en del politiker, men de ekonomiska intressenterna och personerna bakom IG Farben gick fria, och ett stort flertal återkom i höga positioner inom näringsliv och politik några år efter kriget, bland annat för att de behövdes för att motverka "hotet" från Sovjetunionen och kommunismen.

THE NAZI ROOTS of the Brussels EU kom ut i en första upplaga 2012, och en fjärde upplaga 2017. Boken (302 sidor) är föredömligt välskriven och mycket väl illustrerad med foton och illustrationer. Den går att köpa direkt från Dr. Rath Foundations hemsida, men den kan också läsas direkt på nätet (om man orkar) på hemsidan:

<https://www.dr-rath-foundation.org/2020/10/the-nazi-roots-of-the-brussels-eu-book/>

Dessutom finns på Dr. Rath Foundation hemsida en aktuell och mycket intressant videointervju (1 tim 10 min) med Dr Matthias Rath som sätter bland annat boken i ett dagsaktuellt sammanhang. Boken är en "explosiv" bok enligt hemsidan, och jag håller med till 100 procent. Rath, som under två årtionden arbetade ihop med Nobelpristagaren Linus Pauling, säger i videointervjun att för att undvika ett nytt globalt krig så är det viktigt med utbildning och att berätta den verkliga historien om det Andra Världskriget och EU-projektet därefter. Något för alla antiimperialister, motståndare och kritiker av EU-projektet att ta fast på.

intagna användes som slavarbetare och användes som försökskaniner med kemiska och medicinska produkter av IG Farben) i tjänst för kartellen IG Farben (Bayer, BASF, HOECHST/Aventis/Sanofi) och som skisserade NEUROPA och senare var en av huvudförfattarna till Romfördraget (= det förnyade NEUROPA).

Ett av teman i boken är att Hitler bara var en frontfigur för de ekonomiska intressenterna i IG Farben, som identifierat att

EU:s militarisering ökar takten

DEN 30 JUNI BESLUTADE EU-kommissionen om Europeiska försvarsfondens (EDF) första årliga arbetsprogram. Kommissionen lanserade omedelbart 23 olika tillkännagivanden av förslag för att finansiera militära utvecklings- och forskningsprojekt till ett belopp på totalt 1,2 miljarder euro.

Samtidigt tilldelades förelöparen till EDF den Europeiska försvarsindustrins utvecklingsprogram (EDIDP) medel för 26 nya projekt om sammanlagt mer än 158 miljoner euro för militär forskning. Dessutom tilldelades EDIDP två, som det heter, "förmågeutvecklingsprojekt" 137 miljoner euro.

DET TYSKA VÄNSTERPARTIET Die Linke har inlett en rättsprocess mot EDF i den tyska Federala Konstitutionsdomstolen. Partiets parlamentsgrupp menar att kommissionen via EDF genom fingerfärdighet gynnar militär upprustning via EU:s budget.

EU-PARLAMENTET GODKÄNDE EDF:s finansiering i slutet av april till ett belopp av 7,95 miljarder euro. Delar av detta belopp skall användas för att utveckla en gemensam produktion av drönare och andra vapensystem. "EDF är helt klart inte bara ett brott mot EU-fördragen utan är en grundläggande kränkning av det så kallade EU-fredsprojektet, som bara kommer att gynna vapenindustrin" säger Die Linkes parlamentsledamot Özlem Demirel.

Och tidigare i maj träffade Tysklands försvarsminister Annegret Kramp-Karrenbauer och hennes franska motpart Florence Parly för att diskutera programmet för ett framtid flygstridsystem (FCAS). Mötet sägs ha kommit tillstånd för att kanslern Angela Merkel är orolig för att programmet inte full ut kommer att finansieras före parlamentsvalet i Tyskland i september. Enligt tidningen Frankfurter Allgemeine Zeitung är kostnaden för programmet hisnande upp till 500 miljarder euro. Man måste fråga sig om EU:s tongivande länder förbereder sig för krig.

Tyskland rapporteras göra av med 53 miljarder euro i militärutgifter i år. Frankrike spenderar, trots att dess BNP har kollapsat under pandemin, 2,1 procent av BNP eller 49,7 miljarder euro på försvaret. I Frankrikes militärbudget för 2019-2025 får de väpnade styrkorna 18 miljarder mer 2019 än vad försvaret fick 2017. Dessutom uppgav försvarsminister Parly att Frankrikes militära investeringsbudget totalt omfattat 110 miljarder euro för femårsperioden 2010-2023.

SVERIGE SOM MEDLEM i EU finansierar via EU:s budet också EDF och militariseringen av EU, men om detta förs ingen debatt. I Sverige planerar majoriteten av partierna i riksdagen att öka militärutgifterna till 80 miljarder kronor samtidigt som utgifter för välfärden skärs ned.

Jan-Erik Gustafsson

[folkrörelsen nej till eu]

Stockholmsavdelningens möte med Ulf Ström

MITT I SOMMARVÄRMEN 15 juli hade lokalavdelning i Stockholm ett utomhusmöte med ett 15-tal personer som lyssnade till Swexitkoalitionens ordförande Ulf Ström.

Ström röstade 1994 för EU, men sedan har EU ändrats från en handelsunion till en transferunion, och han nämnde som exempel att EU:s jordbrukspolitik slagit ut närproduktionen, byråkratiserats och korruperats.

VAD SOM GJORDE att han tagit initiativ till Swexitkoalitionen är den så kallade Coronafonden på 750 miljarder euro. Enligt Lissabonfördraget har det hittills inte varit tillåtligt med lånefinansiering för EU-utgifter. Men helt plötsligt svängde EU:s dominerande länder som Tyskland och Sverige till förmån för lånefinansiering, då en del av EU:s sydliga länder som Italien och Spanien stod på ruinens brant och euron riskerade att falla sönder. Ström nämnde att 30 procent av Tysklands export går till de sydliga EU-länderna och Frankrike har investerat 3 000 miljarder kronor i Italien.

Till en början sade "de fyra motsträviga" Sverige, Danmark, Nederländerna och Österrike nej till Coronafonden, men till slut den 21 juli 2020 gav de fyra upp och Stefan Löfven gjorde sig så liten som möjligt. Klockan fyra på morgonen väcktes EU-nämnden upp för att tvingas godkänna en juridisk text på över 200 sidor enligt Ström och Politico.eu.

STRÖM SADE OCKSÅ att det är risk för att Sverige inför euron. Sverige har inget juridiskt undantag och det finns inget skrivet att det krävs ett riksdagsbeslut för att införa euron. Det pågår en process för att få Sverige med i euron och EU-kommissionen har utfört undersökningar i de sju EU-länder som inte har euron.

DEN 23 MARS i år godkände den svenska pandemiriksdagen utan allmän debatt Coronafonden. Tidigare chefen för Europeiska centralbanken Mari Draghi, numera Italiens premiärminister, har sagt att Coronafonden kommer att permanentas.

Coronafonden, risken för att få euron och EU:s demokratiska urholkning är huvudskälen till varför Swexitkoalitionen avser att ställa upp i riksdagsvalet 2022. Koalitionen är ett "enfrågeparti" som driver som huvudfråga att Sverige får till en folkomröstning om EU-medlemskapet. Genom rösta på Swexitkoalitionen stödjer väljaren två partier med en valsedel – Swexitkoalitionen i EU-frågan och genom kryssa för det parti man normalt röstar på i andra frågor. För att få valsedlar av Valmyndigheten har Swexitkoalitionen börjat samla in de 1 500 namn som behövs.

Jan-Erik Gustafsson

Folkrörelsen Nej till EU:s 20:e kongress

2 - 3 oktober

**EU-motståndet
efter Brexit**

**Seminarium -
panelsamtal**

Lördag 2 oktober

Kl. 13

**Solidaritetshuset, Tegelviksgatan 40
Stockholm**

Moderator:

**Ingela Mårtensson,
fd riksdagsledamot fp**

Deltagare:

**Eva-Britt Svensson,
fd ledamot EU-parlamentet, v**

**Bengt-Åke Berg,
vice ordf, Folkrörelsen Nej till EU**

**Heidi Larsen,
vice ordförande Nei till EU Norge**

**Susanna Dyre-Greensite,
ordf. Folkebevaegelsen mod EU, Danmark**

Teman:

- EU-motståndet efter Brexit
- Coronapandemin – I nordiskt och globalt perspektiv
- EMU-krisen
- Nordiskt samarbete

Arr: Folkrörelsen Nej till EU

Posttidning B

Avsändare:

Kritiska EU-fakta

**Viktoriahuset, Linnégatan 21, 4 tr,
413 04 Göteborg**

GALLERIET/Lehån

